

בקופסה. אך תקחת הייצוא הכוזבו — התור צרת היתה ירודה מדי.
השבוע התגבש פתרון שלישי: לרתק את מדגלי הירקות למשחקים קבועים, שיוכלו לפסק על שטחי הגידול, למנוע הרחבה. העוקץ: תנובה המשחקת הגדולה ביותר כי ארץ, תוכל במקרה זה להטיל ככוח החוס את מותה על ההתישבות, המגניבה כיום העירה בדרכים אחרות חלק מיכול הירקות, אשר הביקוש לו באותו רגע גדול ומשתלם במחירים גבוהים מאלה שתנובה מקבלת.

תולדות

לא רוצה לשכוח

ברטה שפירא היא אישה עקשנית. על כן, כאשר נפרצה דירתה, ליד הקריה בתל-אביב (העולם הזה 925) ונגנבו ממנה כל חפציה, נשבעה לגלות את הגנבים היא פנתה למש-טרה בבקשת עזרה, אך זו לא טרחה אפילו לרשום את פרטי הגניבה.
בלית ברירה, יצאה ברטה בעצמה לגלות את עקבות הרכוש הגנוב, כל מה שנשאר לה לאחר מות בעלה הרופא ופינינה מדי-רתם ביפו, עם פרוץ מאורעות 1947. משך חודשים, כיתתה את רגליה בכל הארץ, עד שלבסוף גילתה קונן קפה מחרסניה, שריו אחרון ממערכת עתיקה ויקרת-ערך אותה קיבלה בילדותה, מוצג לראוה ב-חנות לכליבית ביפו.

עתה נכנסה המשטרה לפעולה. העקבות הובילו לביתה של אסתר פלדון. היא סיפרה כי החפצים הובאו עלידי בנה המשרת ב-צה"ל וידידו. השלושה הובאו לדין.

200 ל"י פיצויים. השבוע נתן שופט השלום יצחק בן-חנן את גזר הדין: על האם הוטל קנס של 50 ל"י, בנה נצטווה לשלם 100 ל"י פיצויים לברטה ואילו חברו נקנס ב-300 ל"י ובתשלום 100 ל"י לברטה. בסך הכל, קיבלה האישה בעלת הפנים ה-קמוטים ושיער השיבה 200 ל"י עבור חפ-ציה הגנובים.

לכשומסר לה תוכן גזר הדין בכתב. היכתה ברטה תדהמה. נראה לה כי המשטרה לא עשתה את שלה בנאמנות. השופט, שי-שמע את צעקותיה מלשכותי, שלח לה פתק בכתב-ידו: „לא הובא בפני כמה ומה גנבו, ומה ערכם... הרגעתי ושכחתי.“
אולם ברטה בת ה-44 לא רצתה לשכוח. היא הודיעה כי תגיש ערעור.

דרכי חיים

בנים אכלו בוסר

רק מעטים מבין תלמידי בית-הספר של רמת-חיים אהבו את אליק, בנו של המורה שמואל אוסרטי. פחות מכולם, אהבו אותו שני האחים יעקב ואברהם קסטנו. הם רטנו כי אליק זכה ליחס אוהד מדי מצד המור-רים, היה מלשין על כל פעולותיהם.
על כן, כאשר ביקש לפני שבוע אליק בן-התשע להצטרף למשחקם של שני האחים, סירבו אלה בכל חוקף. אליק התעקש, נא-לץ לבסוף להיכנע מול משקלם העודף של יעקב (9) ואברהם (10). הוא התרחק מעט, ידה אבן שפגעה במצחו של יעקב, וברח. כעבור דקות ספורות, צלצל אלישע רח-מים קסטנו, אבי שני הילדים, בדלת ביתו של המורה אוסרטי. האב הנועם לא התאפק, כילה את כעסו במורה, שבר את אפו.

דרכי אדם

הוגר והפסנתרנית

היינו פרוינד ליוחה את אליזה בורג לבי-תה. השעה היתה מאוחרת, השניים היו ע-יפים ועצובים — לפני שעה קלה סיימו את עבודתם — הוא כנגר, היא כפסנתרנית — בבית-קפה תל-אביבי קטן, ריק למחצה, ומצב רוחם לא היה מרומם ביותר. הם נכנסו ללגום כוסית בבאר.
אותו לילה, המתינו איתו של פרוינד ובעלה של אליזה לשווא. השכיר לא חזר. למחרת הופיע הזמר ומלוחו בתחנת ה-משטרה, סיפרו כי שני אלמונים מזויינים תקפו אותם כלילה, שדדו את כספם, כלאו אותם במרתף לח.

יתכן כי תעלומת השודדים והמרתף הלח לא היתה נפתרת לעולם, אלמלא סמל חרוץ יתר על המידה, שהחליט לבדוק את רשימת כל אורחי בתי-המלון של העיר בשמות לילה. שם, באותיות ברורות, הופיעו ה-שמות היינו ואליזה פרוינד, שבילו לילה טוב יחדיו.

• מתוך יאוש, ניסתה ברטה שלוש פע-מים להתאבד, נשארה כתוצאה מכך חרשת לחלוטין.

ציפורים ישראליות.

יוכבד צור (שניה מימין) ויוספה טל (כורעת, במרכז) במדי משלחת הצנחנים הישראלית, לאחר סיום הצניחה. הם נראות בתמונה בשדה הנחיתה של הצנחנים

הנמצא מחוץ למוסקבה. חברת צנחניות פולניות וצנחנים רומנים, המחליפים עמן חתימות. הצנחניות השיגו את חמקום השישי מתוך 8 משלחות נשים והצנחנים את המקום האחרון.

צנחנים מעל מוסקבה

רעש מנוע טירטר בגובה של 1500 מטר, מטוס בצבע חום התקרב אל השדה. לפתע השתקו מנועי המטוס. במשקפות, מעל מוסקבה, ניתן היה להבחין בגוש כהה העוזב את המטוס וצונח למטה אפשר היה לראות דמות אדם המתקרבת במהירות מסחררת אל הקרקע, כשדיו ורגליו פשוטות באויר.

עוד מחצית הדקה וקצב הנפילה של ה-דמות נבלם. מצנח בהיר נפרש מעליה והיא גלשה באיטיות למטה. ככל שהתקרבה, ניתן לראות את תנועות הרגליים ופעולות ה-ידיים על מיתרי המצנח. גומה היה שה-דמות מתעוותת כולה, מתאמצת לכוון את נפילתה אל המטרה, אל הצלב הלבן שב-מרכז השדה.

שופטים במבטעות לבנות, צלמי עתונות ומסריטים, מיהרו אל הדמות. השופטים מתחו חוטים מהמקום בו התגלגלה הצונחת, אל מרכז הצלב, רשמו את התוצאה. היתה זאת תוצאה טובה.

★ ★ ★

יוכבד צור (18,6), מתולתל-שיער ובי-עלת פנים שחומים, קיפלה את המצנח כאשר בישרו לה את הישגה. היא הצליחה להגיע במקום השמיני מתוך 24 צנחניות, בנות שמונה מדינות. היא צברה 83% מתוך 100% הנקודות הנקבעות לפי טיב סגנון הצניחה ומרחק הנפילה מהמטרה. היה זה ההישג הטוב ביותר שהשיג צנתן ישראלי כלשהוא שהשתתף בתחרות.

כידים ישראליות מופקד המטוס הרוסי, בו נוהג הטייס הישראלי יעקוב שבתאי. בתמונה נראים הצנחנים הישראליים כשהם עולים למטוס שיטיסם בשמי מוסקבה ואשר ממנו יפרדו באויר. בתוך המטוס יושב הצנתן יואב שחם. משמאל לימין נראים שמעון צחור, „סופול“ בן-שאולי וצבי ינאי כשמספרים לרגליהם. לכל אחד מהם שני מצנחים. המצנח הקדמי המצויד בשעונים, הוא רזרבי, במקרה שהראשון יכזיב.

יש להישג זה ערך משני, בהתחשב בכוב-דה שיוכבד הצעירה, עולה מעיראק וחברת קיבוץ, קפצה בסך הכל, עד שצורפה ל-משלחת, צניחת מעטות. לפני זה שהתה ב-אויר כטייסת מטוס פייפר וכדואה.

גם הישגיהם של שאר אנשי המשלחת לא ביישו את שם ישראל בהמוודות הצ-ניחה הראשונה בה היא משתתפת. שלוש הצנחניות, שהן כולן בנות קיבוצים, השיגו את המקום השישי מתוך שמונה משלחות הנשים בהקרימן את צנחניות פולין ורומניה. חמשת הגברים שבמשלחת הגיעו למקום השמיני מתוך עשר מקומות, בהשיגם תר-צאות טובות יותר מצנחני הונגריה וארצות-הברית. ראש המשלחת הישראלית, שמעון צחור, יליד יוגוסלביה ואיש פלמ"ח לשעבר, שיום את יציאת המשלחת למוסקבה, תפס בתחרות בין הבודדים את המקום ה-17, בדירוג כללי של 50 צנחנים. אולם בסיכום כולל של נקודות תפסה נבחרת ישראל את המקום העשירי והאחרון. נראה שיש עוד לעשות הרבה על מנת להעביר את ספורט הצניחה החופשית, גם מחוץ ליחידות צה"ל.

צופים נלהבים. אלפי צופים שהקיפו את המשטח הענקי בפרברו מוסקבה, בו נערכו תחרויות הצניחה, עקבו אחרי סגנוני הצניחה השונים, בהתלהבות ובמתיחות.